

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΥΤΗ ή φριχτή ιστορία διαδραματίστηκε στη Λυόν εδώ και είκοσι χρόνια. Μου τη διηγήθηκε ή ήρωίς της ή ίδια, όχι ή κακή γυναίκα, μά ή άλλη, γιατί υπάρχουν δυο ήρωίδες στο δράμα αυτό, και αυτή για την οποία θά μιλήσω πρώτα, είνε ένα γοητευτικό πλάσμα γεμάτο λεπτή μελαγχολία. Έχει χιρέψει πρό δεκαπέντε χρόνων. Νομίζω ότι δέν είνε πειά πολύ πλουσία, όπως άλλοτε, μά αυτό δύσκολα τὸ ἀντιλαμβάνεται κανείς.

Τὴν λένε Μαθίλδη και τὴν ἐποχὴ πὺ εἶνε τὸ δράμα, γιὰ τὸ ὁποῖο θά μιλήσω, βρισκόταν σ' ὄλη τὴν ἀνθοί τῆς ὠμορφιάς τῆς, μιᾶς ὠμορφιάς σπανίας κι' ἐκθαμβωτικῆς, πὺ και σήμερα ἀκόμα, ἐπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, δέν ἔχει ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς.

Εἶχε παντρευθῆ ἀπὸ ἔρωτα κ' οἱ γονεῖς τῆς τὴν εἶχαν προικίσει πλουσία... Τὰ εἶχε ὅλα... Τίποτε δέν τῆς ἔλειπε... Ἦταν ἐντελῶς εὐτυχῆς. Αὐτὸ ἀλλωστε τὸ λέει και ή ίδια σήμερα: «Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο κανεῖς, ἀσφαλῶς, δέν μπορούσε νὰ ἦται περισσότερο!»

Μά ἦταν μοιραῖο φαίνεται ή εὐτυχία τῆς νὰ μὴ βαστήξη περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ὁ σύζυγός τῆς τὴ λάτρευε, ὅπως τὸν ἐλάτρευε κι' ἐκείνη. Ὁ γάμος τους ἦταν μιὰ μαγεία και τὸ δεκαπενθήμερο γαμήλιο ταξίδι τους ἕνα ὄνειρο.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἐγκατεστάθηκαν στή Λυόν, ὅπου ὁ σύζυγος τῆς Μαθίλδης εἶχε τὴν ἐργασία του. Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι και ρίχθηκε σ' αὐτὴν μ' ἕνα ζῆλο γεμάτο εὐτυχία.

Ἡ Μαθίλδη ἤξερε πολὺ λίγο κόσμο σ' αὐτὴν τὴν πόλι. Μά ή τύχη τὸ θέλησε ἔτσι, ὥστε νὰ ἔχη ἐγκατασταθῆ πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες ἐκεῖ, ή καλύτερῆ τῆς φίλη. Κι' αὐτὴ τὴ σύμπτωσι θά τὴν ἐπλήρωνε μὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς τῆς.

Αὐτὴ ή φίλη, πὺ τὴν ἔλεγαν Λουκιανὴ Λεσατελιέ, ἦταν μιὰ μελαχροινὴ μὲ μαύρα μάτια και χλωμὸ πρόσωπο.

Μόλις ἔφθασε στή Λυόν ή Μαθίλδη, πῆγε μαζί μὲ τὸ σύζυγό τῆς κι' ἐπεσκέφθηκε τοὺς Λεσατελιέ. Ἡ δυὸ γυναῖκες φλυᾶρῃσαν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ἡ εὐτυχία τῆς Μαθίλδης ἦταν πολὺ σίγουρη, πολὺ θαθειά, πολὺ ἐσωτερικὴ, γιὰ νὰ ξεχυθῆ σ' ἐκμυστηρεύσεις. Μά ἔλαμπε ἀπάνω τῆς. Κι' ή δυὸ φίλες χωρίστηκαν μὲ τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι θά βλέποντουσαν συχνά.

Τὶς μέρες πὺ ἐπακολούθησαν, ή Μαθίλδη τὶς χρησιμοποίησε γιὰ νὰ ταχτοποιήσῃ τὸ καινούργιο τῆς σπίτι. Ὁχτῶ ὀδομάδες πέρασαν.

Μιὰ Πέμπτη, ὁ σύζυγός τῆς, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ δεχθῆ μετὰ τὸ φαγητὸ κάποιον βιομήχανο, γιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ ὑποθέσεις, τὴν συμβούλευσε νὰ πάη νὰ πάρῃ λίγον ἀέρα γιὰ μισὴ ὥρα και νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα ὡς τὰ καταστήματα.

—Θὰ γνωρίσης ἔτσι τὴ Λυόν, τῆς εἶπε. Εἶνε μιὰ πόλις αὐστηρῆ. Μά θὰ δῆς ὠραία πράγματα...

Τοῦ ἀπάντησε ὅτι εὔρισκε τὴ Λυόν πολὺ ὠμορφῆ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς ὡς τὴν ἄλλη.

—Ἐτσι μᾶς κάνει ὁ ἔρωσ νὰ τὰ βλέπουμε ὅλα ὠραία...

Ὡστόσο δίσταζε νὰ θγῆ ἔξω, γιὰτι ἀπὸ τότε πὺ παντρεύτηκε δέν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν σύζυγό τῆς οὔτε δέκα λεπτά. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς και βρῆκε πρόφασι πὺς θά βρέξῃ. Μά ἐκείνος ἐπέμεινε:

—Πῆγαινε, πῆγαινε! τῆς εἶπε. Δέν θὰ μείνης πολὺ ἔξω... Κι' ἐγὼ θὰ ξεφορτωθῶ τὸν ἐπισκέπτη μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας σου...

Ὁ φτωχὸς δέν μπορούσε νὰ μαντέψῃ, ἐκείνη τὴ στιγμῆ, ποιά παγίδα ἦταν κιόλας στημένη στὸ δρόμο...

Ἡ Μαθίλδη θγῆκε. Τὸ ποτάμι ἀπείχε δυὸ βήματα ἀπ' τὸ σπίτι τους. Σκόπευε νὰ κάνῃ δυὸ βόλτες στὴν ὄχθη του και νὰ γυρίσῃ πίσω. Εἶχε φθάσει ἐκεῖ ὅταν ή πρῶτες σταγόνες τῆς βροχῆς ἄρχισαν νὰ πέφτουν. Στάθηκε ἔτοιμη νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅταν ἔξαφνα ἀκουσε μιὰ χαρούμενη φωνὴ νὰ τὴ φωνάζῃ. Ἦταν ή φίλη τῆς Λουκιανῆ, ή ὁποία τῆς παραπονέθηκε ὅτι δέν τὴν ἔβλεπε καθόλου.

Τὴ στιγμῆ ἐκείνη, ή σταγόνες τῆς βροχῆς πύκνωσαν.

—Ἄς μὴ στεκόμαστε! εἶπε ή Λουκιανῆ. Ἄς μποῦμε ἐκεῖ μέσα. Ἐκεῖ ἀλλωστε πῆγαινα.

Και τῆς ἔδειξε ἕναν κινηματογράφο, ὅπου παιζόταν ἕνα φιλμ τοῦ Μάξ Λίντερ. Ἡ Μαθίλδη θέλησε στὴν ἀρχὴ ν' ἀρνηθῆ, μά ή φίλη τῆς, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὶς διαμαρτυρίες τῆς, ἔβγαλέ γρήγορα-γρήγορα τὰ εἰσιτήρια και τὴν παρέσυρε μέσα.

—Ὅταν ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ή Μαθίλδη γύρισε σπῆτι τῆς βρῆκε τὸν σύζυγό τῆς νὰ ἐργάζεται στὸ γραφεῖο του. Αὐτὸς μόλις ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του, ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαῖνῃ μέσα.

Ἐκείνη στάθηκε διακριτικὰ κοντὰ του και, σὲ κάποια στιγμῆ σκύβοντας, χάιδεψε τὸ χέρι του μὲ τὸ ὁποῖο ἔγραφε.

Ἐκείνος συνέχισε τὸ γράψιμό του, ἀφοῦ πρῶτα τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Μόνο ἀργά, ὅταν βρέθηκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τὸν ἄλλο, στὸ τραπέζι, τὴ ρώτησε:

—Ἐμεινες ἀργὰ ἔξω. Ποῦ ἦσουν; Ἐκείνη περίμενε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ και τοῦ ἀπάντησε:

—Φαντάσου! Συνάντησα τὴ Λουκιανῆ και μὲ παρέσυρε στὸν κινηματογράφο!

—Τὴ Λουκιανῆ Λεσατελιέ; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας τῆς, σταματῶντας νὰ τρῶῃ και κυττάζοντάς τὴν κατ' εὐθείαν στὰ μάτια.

—Μαί, δέν ξέρω καμμιά ἄλλη Λουκιανῆ... Ἔρεῖς...

Μά στάθηκε ἔξαφνα, βλέποντας τὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου τῆς νὰ χλωμιάζῃ τρομερά...

—Τί τρέχει; τὸν ρώτησε.

Ἐκείνος τότε τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἀργὴ και σιγαλή:

—Ποιά ὠρα συνάντησες τὴ Λουκιανῆ; —Μά ἀμέσως μόλις ἔφυγα ἀπὸ δῶ... —Ἄ!

Ἐμειναν μιὰ στιγμῆ, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐπειτα ή Μαθίλδη, μὴ καταλαβαίνοντας, ρώτησε:

—Μά τί εἶνε, ἀγαπημένε μου;

Δέν ἀναγνώρισε καθόλου τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ὅταν τῆς ἀπάντησε:

—Ἡ φίλη σου ή Λουκιανῆ Λεσατελιέ ἦρθε ἐδῶ στὶς πέντε και μισή...

Μιλοῦσε τονίζοντας μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις του, χωρὶς ν' ἀφήνῃ τὴ γυναίκα του ἀπὸ τὰ μάτια του. Κι' ἐξακολούθησε:

—Περνοῦσε ἀπὸ δῶ τυχαίως κι' ἀνέθηκε ἐπάνω, νομίζοντας πὺς θά σὲ βρῆ στὸ σπῆτι...

Ἡ Μαθίλδη γέλασε, γέλασε νευρικὰ και φώναξε:

—Μά τί λές; Ἡ Λουκιανῆ ἦλθε ἐδῶ;... Στὶς πέντε και μισή; Δέν εἶνε δυνατόν;... Δέν τὴν ἀφήσα οὔτε στιγμῆ...

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ σύζυγός τῆς μὲ μιὰ παγωμένη γαλήνη, ἂν και τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν ἑλαφρά. Τότε ἐγὼ λέω ψέμματα;

Ἡ Λουκιανῆ ἄρχισε νὰ τρέμῃ κι' αὐτὴ κι' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Κι' ἔξαφνα θυμήθηκε ὅτι πραγματικὰ κατὰ τὶς πέντε και μισὴ ή φίλη τῆς τὴν εἶχε ἀφήσει γιὰ δέκα λεπτά μόνῃ στὸν κινηματογράφο, λέγοντάς τῆς πὺς ἤθελε νὰ θγῆ ὡς γιὰ ν' ἀγοράσῃ καραμέλλες.

—Εἶνε φρικτὸ αὐτὸ πὺ ἔκαμε! ψιθύρισε.

—Μά δέν μπορούσε νὰ ξέρῃ, παρατήρησε εἰρωνικὰ ὁ σύζυγός τῆς, ὅτι θά ἔλεγε πὺς εἴσατε μαζί.

Τότε ή Μαθίλδη σηκώθηκε γεμάτη ἀγανάκτησι.

—Ἀκουσε, ἀγαπημένε μου, ἐγὼ λέω τὴν ἀλήθεια! Συνάντησα τὴ Λουκιανῆ, καθὼς ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ σπίτι... Χωρὶς νὰ θέλω σχεδόν, μὲ παρέσυρε στὸν κινηματογράφο. Ἐκεῖ, δέν ξέρω τί τῆς ἦρθε, κι' ἔφυγε γιὰ δέκα λεπτά γιὰ νάρθη, ὅπως μαθαίνω τώρα, ἐδῶ... Δέν βλέπω παρὰ μιὰ μόνον ἐξήγησι: Εἶνε τρελλή... Καὶ τώρα, πές μου, ἀγαπητέ μου, ποιά πιστεύεις; Αὐτὴν ή ἐμένα;

Μά ὁ ἄντρας τῆς εἶχε γίνεῖ τώρα διαφορετικὸς, δέν ἦταν πειὰ αὐτὸς πὺ ἤξερε.

—Ποῖόν θέλεις νὰ πιστέψω, τῆς ἀπάντησε. Δέν ξέρω... Ἐλα σὺ στὴ θέσι μου... Ποῖόν θά πιστεύεις;

—Ὡ! ἔκανε ή Μαθίλδη και σηκώθηκε.

Δέν ἔτρεμε πειὰ. Δέν ἔκλαιγε. Τὸν κύτταζε, μά τὰ δικά του μάτια τὴν ἀπέφευγαν τώρα.

—Πῆγαινε μὲ τοῦ εἶπε. Δέν θά λείψω πολὺ.

Και ἔφυγε φέροντας βιαστικὰ τὸ καπέλλο τῆς, θγῆκε ἔξω κτυπώντας τὴν πόρτα πίσω τῆς.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν η Ματθίλδη ξαναγύρισε σπίτι της. Τοῦ κάκου εἶχε κτυπήσει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Λουκιανῆς. Ἐμαθε ὡστόσο ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴ τῆς ὅτι ἦταν προσκαλεσμένη σὲ κάποια φιλικὴ τῆς οικογένεια, ἀν καὶ δὲν θέλησε νὰ τῆς πῆ ποιά. Ἐπίσης ἔμαθε ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Λουκιανῆς ἔλειπε σὲ ταξίδι γιὰ μιὰ βδομάδα.

Ἀπ' ὅλα αὐτά, ἡ Λουκιανῆ δὲν τῆς εἶχε πῆ οὔτε λέξι τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Ματθίλδη ὡστόσο ἀποφάσισε νὰ τὴν περιμένῃ. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸν ἀντιθάλαμο καὶ δὲν σάλεψε καθόλου ἀπὸ ἐκεῖ, ὡς ὅτου ἡ Λουκιανῆ ξαναγύρισε ἐπὶ τέλους.

— Μπα ; Ἦσουν ἐδῶ ; τῆς εἶπε βλέποντάς τὴν μ' ἓνα τόνο εὐχάριστος ἐκπλήξεως

Ἡ Ματθίλδη μισοσηκώθηκε τότε καὶ τὴν ρώτησε :

— Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό ;

— Ποιό ; ρώτησε ἡ Λουκιανῆ γαλήνια καὶ χαμογελῶντας μπρὸς τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τῆς φίλης τῆς.

Ἐπειδὴ μάλιστα ἡ σιωπὴ παρατεινόταν, ἐπρόσθεσε :

— Τί ἀστεία ἔκφρασι, πού ἔχεις!... Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ θγάλω τὸ καπέλλο μου.

— Κράτησε τὸ καπέλλο σου καὶ ξαναφόρεσε τὸ ἐπανωφόρι σου !... Θάρθῃς μαζί μου...

— Ἀ! ἔκανε ἡ Λουκιανῆ μ' ἓνα ἐλαφρὸ γέλιο. Καταλαβαίνω περὶ τίνοσ πρόκειται. Ὁ σύζυγός σου σοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου...

— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό ;

Ἡ Λουκιανῆ σήκωσε κουρασμένη τοὺς ὤμους τῆς καὶ κάνοντας ἓνα μορφασμό, ἀπάντησε :

— Μήπως ξέρω κι' ἐγώ ; Ἦταν μιὰ ἰδέα πού μοῦ ἦρθε ξαφνικά...

— Ξέρεις πῶς ἡ ἰδέα σου αὐτὴ ἦταν ἐγκληματικὴ ;

— ὦ ! μὴν εἶσαι ὑπερβολικὴ Ματθίλδη... Θέλησα νὰ κάνω ἓνα μικρὸ ἀστεῖο, χωρὶς νὰ φαντάζωμαι πῶς θὰ ἔπαιρνε τραγικὴ ὄψι...

— Ἀ ! ἓνα ἀπλό ἀστεῖο ! Δὲν τὸ φανταζόσουν ! Τί φαντάζεσαι τότε ;

Ἡ Λουκιανῆ δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ κυττάξῃ τὰ μάτια τῆς φίλης τῆς, τόσο ἡ ἔκφρασί τῆς ἦταν τραγικὴ. Εἶχε καθίσει κι' ἔκανε ἓνα σωρὸ ἀδέξιες χειρονομίες γιὰ ν' ἀνάψῃ ἓνα σιγαρέττο.

— Δὲν καπνίζεις ; τραύλισε σὲ κάποια στιγμή.

Μὰ ἡ Ματθίλδη ἐπέμεινε :

— Ἀπάντησέ μου ! Πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσης. Τί φανταζόσουν; Τί ἤθελες πού τὸ ἔκανες αὐτό;

Ἐξαφνα ἡ Λουκιανῆ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Πέταξε τὸ σιγαρέττο τῆς καὶ μὲ κομμένες φράσεις ἀπάντησε :

— Ἐ λοιπόν, ναί... Εἶμουν κακὴ... συχνὰ γίνομαι κακὴ ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε... Μὰ δὲν πρέπει νὰ μοῦ θυμώσης.

Ἡ Ματθίλδη τραβήχτηκε πίσω καὶ κύτταξε μὲ μιὰ ἀπέραντη

κατάπληξι αὐτὴ τῆ γυναῖκα πού ἦταν ἐπὶ δέκα χρόνια φίλη τῆς.

— Λοιπόν, ἔλα τῆς εἶπε τέλος.

— Θέλεις νὰ ρωτῶ;

Καὶ μὲ ὕφος καρτερικὸ, ἡ Λουκιανῆ ἀκολούθησε τὴ φίλη τῆς...

Ἐντῶμεταξύ, ὁ σύζυγος τῆς Ματθίλδης περιμένε ἀνυπόμονα, κόβοντας βόλτες στὸ γραφεῖο του. Ἐξαφνα, ἀκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα καὶ πῆγε κι' ὄνοιξε.

Ἄκουσε τὴν γυναῖκα του πού ἔλεγε : «Ἐ μπρὸς, πέρασε !» καὶ βρέθηκε μπρὸς στὴ Λουκιανῆ, ἡ ὁποία εἶχε ἀνακτῆσει λήνη τῆς καὶ στὸ δρόμο τῆ γα-

Βρῆκε τὸν σύζυγό τῆς νὰ ἐργάζεται στὸ γραφεῖο του.

φαινόταν μάλιστα, εὐθυμῆ.

— Καλησπέρα! εἶπε μπαίνοντας μέσα. Ὁραία ὦρα, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ ἐπισκέψεις!

Ὁ σύζυγος τῆς Ματθίλδης δὲν βρῆκε τίποτε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἡ Ματθίλδη πάλι στεκόταν ὄρθια καὶ τοὺς κύτταζε καὶ τοὺς δύο.

— Καὶ τώρα μίλα! εἶπε στὴ Λουκιανῆ. Πές τὴν ἀλήθεια!

Ἡ Λουκιανῆ κύτταζε πότε τὸν ἓνα καὶ πότε τὸν ἄλλο μὲ ξαφνιασμένο τάχα πρόσωπο, μὰ στὰ μάτια τῆς ἔλαμπε μιὰ φευγαλέα εἰρωνεία.

— Φτωχοὶ μου φίλοι! εἶπε. Τί δράμα εἶν' αὐτό!... Κι' ὅσο σκέφτομαι πῶς ἡ αἰτία τοῦ εἶμ' ἐγώ!

— Ξαναπές ἀκριβῶς ὅσα μοῦ εἶπες! ξαναφώναξε ἡ Ματθίλδη.

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ἡ Λουκιανῆ.

Καὶ μ' ὄλη τὴν ἀνεσί τῆς κυττάζοντας τὸν ἄνδρα πού ἐπέμεινε νὰ σωπαίνει, ἄρχισε νὰ λέη:

— Ποτὲ δὲν φανταζόμουνα πῶς θὰ παίρνατε τὸ πρᾶγμα τόσο τραγικά... Ναί, ὅσα σὰς εἶπε ἡ γυναῖκα σας εἶν' ἀληθινά. Μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου γι' αὐτό.

Ἡ Ματθίλδη στεκόταν πίσω τῆς μὲ τίς γροθιές σφιγμένες.

— Ὅχι ἔτσι! φώναξε. Ξαναπές του ὅτι...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ ἄνδρας τῆς ἐπενέθη γιὰ πρώτη φορά καὶ εἶπε:

— Μὰ γιατί δὲν ἀφήνεις τὴ φίλη σου νὰ ἐξηγηθῇ;...

Ἡ Λουκιανῆ ἐξακολούθησε τότε μὲ στόμφο:

— Βέβαια... Ἐξ ἄλλου κι' ἡ ἐξήγησις αὐτὴ εἶνε ἀνόητη, ὅπως ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία... Ἡ Ματθίλδη σὰς εἶπε ὅτι ἦταν μαζί μου στὸν κινηματογράφου; Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Ἐγὼ μάλιστα τὴν ἐξηνάγκασα νάρθῃ μαζί μου... Θέλησα κατόπιν νὰ κάνω ἓνα ἀστεῖο κι' ἦρθα ἐδῶ, νομίζοντας ὅτι κατόπιν θὰ γελοῦσαμε ὅλοι μας μ' αὐτό...

Καθὼς μιλοῦσε, ἔκανε τὴ σασιτισμένη καὶ χειρονομοῦσε.

— Νομίζω, εἶπε τέλος, ὅτι δὲν εἶσατε θυμωμένος πολὺ μαζί μου γι' αὐτό...

Τότε ὁ σύζυγος τῆς Ματθίλδης, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καθόλου μιλῆσει, τῆς ἀπάντησε μὲ φωνὴ σιγαλή:

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀνησυχῆσετε καὶ νάρθῃτε τέτοια ὦρα ἐδῶ, κυρία μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως ἀντελήφθη ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἦταν πειὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Μπήκε ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιο, στὴν κάμαρή τους, ὅπου τὴν ἀκουσε νὰ ψάχνῃ σ' ἓνα συρτάρι. Ρίχθηκε ἀπάνω τῆς καθὼς ἐκείνη ἀνωρθωνόταν, κρατῶντας ἓνα περιστρόφο.

— Ἀφῆσέ με! τραύλισε ἡ Ματθίλδη. Θέλω νὰ τὴ σκοτώσω!

Μιὰ ξαφνικὴ ὀργὴ τὸν κυρίευσε τότε. Ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ ἀπότομα τὴν γυναῖκα του, προσπαθῶντας νὰ τὴν ἀφοπλίσῃ.

— Δὲν θὰ τελειώσῃ πειὰ ἡ κωμωδία αὐτὴ; τῆς φώναξε.

Τὸ δάχτυλο τῆς Ματθίλδης στριφογύριζε πιασμένο στὴ σκιὰ δάλη. Ἡ νέα γυναῖκα στέναζε κι' ἐπανελάμβανε:

— Ἀφῆσέ με νὰ τὴ σκοτώσω!

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε λαχανιασμένος:

— Θὰ τὸ ἀφήσης αὐτό; Ναί ἢ ὄχι;

Τὴν ἔκανε νὰ πονᾷ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει... Τὸ μέταλλο τοῦ ὄπλου εἶχε ξεσκίσει ἓνα κομμάτι τῆς σαρκὸς τῆς καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονο...

Ἡ θεὸς τοῦ τὴν ἔκανε σὰν τρελλή...

Καὶ καθὼς ἡ Λουκιανῆ εἶχε σταθῆ στὴν πόρτα καὶ τοὺς κύτταζε εἰρωνικά, σὲ μιὰ στιγμή, συγκεντρώνοντας ὅλες τῆς τίς

δυνάμεις, ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός τῆς, ὕψωσε τὸ πιστόλι τῆς καὶ πυροβόλησε ἐναντίον τῆς.

Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὴ Λουκιανῆ κατὰστηθα καὶ τὴν ἔρριξε κάτω νεκρή.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ δράμα αὐτό, ἡ Ματθίλδη τρελλάθηκε. Ἡ ὑγεία τοῦ συζύγου τῆς κλονίστηκε καὶ σὲ λίγα χρόνια πέθανε. Ἡ Ματθίλδη ξαναβρῆκε τὰ λογικά τῆς, μὰ τὴν εὐτυχία τῆς ποτέ.